

# Gyura Papharhaji\* verseiből

## Megérte élni

Gyűlnek az évek, mint szürke felleg,  
amely rongyként szálakra feslik.  
Kevés hely jut benne rongy szóttéseknek,  
ha a szemre a kor rozsdája telepszik.

Gyűlnek az évek, ahogy méhek raja,  
mikor tavasszal akácmézet szednek,  
mint fürdés után – még nedves a haja –  
szappanbuborékai egy gyerekeknek.

Akár az aszályos esztendő szike,  
akár a pohár falát befutó homály,  
akár a gyöngysoroknak türkize,  
mint esernyő a csavargó oldalán.

Feslik a rongy a szürke égen,  
az elveszett raj kalitkába tért,  
E rongy miatt, ha máson nem, kenyéren,  
megérte élni a rövid tegnapiért.

*Brasnyó István fordítása*

## Fűszálak szenderegnek

Fűszálak szenderegnek.  
Minek is ébreszteni.  
Villóddzanak csak – másnak, idegeneknek,  
mielőtt bárki fejüket veszi.

Hisz ezért a harmatért vannak,  
ahol a vágy terített,  
a százszor elátkozott;  
ahol a fogak mákonyos,  
tiltott gyümölcsbe harapnak,  
bár lengő hintánk se volt...

Fűszálak szenderegnek.  
Minek is visszanyírni őket.  
Hajszájai megfáradt fejeknek...  
Fésű csak gyengéden járja őket.

*Fehér Ferenc fordítása*

---

\* Papharhaji, Gyura (1936-), bácskai ruszin költő